

Az Úr Nyolcadik Kerülete

A helyszín a nyolcadik kerület, a Kálvária tér, vasárnap dél körül, egyszerű, napos órában. Innen indulok, itt, ezen a környéken látom a legtöbb történetemet. Múlt vasárnap például itt szálltam fel a nyolcvanhármas trolira, egy perce sem támasztom az ablakot, amikor egy öregasszony elkezd szavalni, majd dűnyögve énekelni a Himnuszt, többen csatlakoznak, főleg öregasszonyok, talán öten vagy hatan, a busz elszórt üléséről. Aztán, nagy hirtelen, az első öregasszony abbahagyja, s mintha parancsszóra, a többi is azonnal, mire az első öregasszony a feltámadt csendben hangosan kijelenti, hogy nincs isten, kétezer éve nem lakik a templomokban.

De most nem ezt akartam elmesélni, hanem amibe legutóbb keveredtem. Állok a busz-megállóban, vasárnap, alig múlt dél, pár perce hallgattam el az elektromos harang, várom a buszt. Az egyik padon hajléktalan alszik, egy másik nagyon nézegeti, gondolom, ki akarja rabolni, kihúzni a táskájából kilátszó maradék bort, vagy valami ilyesmi. Az alvóhoz odamegy a másik, megsimogatja a haját, kisimít egy homlokára tapadt tincset, valamit mormol, előhúzza a zsebéből egy zsömlét, és az alvó feje mellé rakja, újra megsimogatja az arcát. Levegőt sem tudok venni, ilyet nem láttam gyakran, vagy egyáltalán. Aztán odajön hozzám és pénzt kér, mondom neki, bazmeg, te egy jó ember vagy, és a kezébe nyomok kétezer forintot. Nézi, gyűrógeti, nem hiszi, majd kérdezi, ezt tényleg mind nekem adod? Mondom, persze, láttam, hogy hogy adtad oda annak a másiknak a zsömlét. Igen, odaadtam, mert szerencsétlenebb nálam, és köszönöm.

Ha itt érne véget a jelenet, akkor a maga módján szép – akinek egy ilyen történet rejt szépséget. Ha itt ért volna véget a jelenet, egy sort sem írnék róla – mert noha szép, de ennyi, csak ennyi, semmi több.

Ám ekkor a férfi, mintha villám sújtotta volna a lelkét, térdre borult előttem, én még a padon ültem, és elkezdte volna csókolgatni a kezemet, mondtam, álljon már fel, vagy üljön ide mellém, a kezemet nem érte el, elhúztam, erre a lábamat kezdte csókolgatni, meg a cipőmet, és bőgött és hálálkodott, és egyre hevesebben. Húzódtam arrébb, csúszott felém, mászott a lábam után a földön, s mikor azt nem érte el, csókolta a lábam nyomát, az árnyékomat a betonon. Felálltam, jött a busz, mondtam neki, erre én felszállok, vigyázzon magára meg a pénzre, térjen magához. És felszálltam, láttam, ő tovább ácsorog, de a busz csak állt a megállóban – a kilences meg szokott várni még egy zöld lámpaváltást, ha úgy jön ki a lépés. Ő feltápázkodott, összeszedte a szatyrát, körbenézett, észrevett, majd utánam ugrott, be is csípte a csukódó ajtó lendülettől hátra lebbenő karját. Odajött, eldobta minden cuccát, újra csókolni akarta a kezem, közben a Bibliából idézett, egyre hangosabban, egyre keservebb artikulációval, meg azt ismételte, hogy ez még nem elég az üdvösséghez, ez nagyon kevés, de milyen jó ember vagyok, áldjon meg engem az Isten, de ez kevés, hogy üdvözüljek, neki meg arra, hogy végre nővel legyen.

Pál Dániel Levente
(1982, Budapest)
költő, szerkesztő

A Prae/prae.hu főszerkesztő-helyettese, az ELTE Eötvös Kiadó főszerkesztője, ELTE BTK Irodalomtudományi Doktori Iskola PhD-hallgatója.

Legutóbbi kötete
Hogy éltünk, nem hiába
Fiatal Írók Szövetsége, 2013

